

Kniha Daniel – číslo stoosemdesiatosem

Od Ráfie po Panion: Odhaľovanie prorockého významu starovekých bitiek

Jeff Pippenger

2024-04-18

Bitka pri Ráfii a bitka pri Paniu sú dve odlišné historické udalosti, ktoré sa odohrali v rozličných obdobiach a súvislostiach, no obe majú význam v dejinách starovekej Judey a jej okolitých krajov. Bitka pri Ráfii sa odohrala v roku 217 pred Kr. Bitka pri Paniu sa odohrala v roku 200 pred Kr. medzi seleukovským kráľovstvom (kráľ severu) a ptolemaiovským kráľovstvom (kráľ juhu). Tieto dve bitky sú stotožnené s veršami jedenásť až pätnásť v jedenástej kapitole Daniela. Tieto dve bitky predchádzali Makabejskému povstaniu v roku 167 pred Kr.

Bitka pri Paniu dostala svoje meno podľa neďalekého geografického útvaru, vrchu Panium, kde sa konflikt odohral. Názov Panium je odvodený od gréckeho boha Pana, ktorému tam bol zasvätený chrám. Miesto bolo známe ako Panium pre svoju spojitosť s uctievaním Pana. Chránový komplex sa často označoval ako Svätýňa Pana, čím sa zdôrazňovala jeho úloha ako miesta náboženskej oddanosti a bohoslužby zasvätenej bohu Panovi. Pojem „Nymfaion“ označuje v starogréckom a rímskom náboženstve monument alebo svätýňu zasvätenú vodným nymfám. Chránový komplex v Paniu zahŕňal jaskyňu a prírodný prameň, o ktorých sa verilo, že sú obývané nymfami, a preto sa niekedy označoval aj ako Nymfaion v Paniu.

Keď mesto prestaval a rozšíril Herodes Filip, syn Herodesa Veľkého, bolo na počesť rímskeho cisára Caesara Augusta a samotného Herodesa Filipa známe ako Cézarea Filipova. Chránový komplex bol v tomto meste významným náboženským centrom.

Počas vlády cisára Augusta bol chrám znovu zasvätený alebo premenovaný na počesť Augusta, čo odrážalo cisársky kult a začlenenie rímskych náboženských praktík do miestneho náboženského prostredia. Oblasť pri starovekom meste Cézarea Filipova, kde sa nachádzal Panov chrám, sa niekedy označovala ako „brány pekla“ alebo „brány Hádu“.

Vo veršoch šesťnásť až deväťnásť jedenástej kapitoly Daniela sú znázornené tri zemepisné oblasti dobývania, ktoré malo pohanské Rímske impérium prekonať, aby bolo ustanovené ako štvrté kráľovstvo biblického proroctva a ako severný kráľ v tejto kapitole. Vo verši šesťnásť je rímsky vojvodca Pompeius označený ako ten, kto dobyl Sýriu v roku 65 pred Kr. a potom Jeruzalem v roku 63 pred Kr. Verše sedemnášť až deväťnásť označujú dobytie Egypta Júliom Cézarom, tretiu z troch prekážok. Bitka pri Aktione v roku 31 pred Kr. označuje začiatok tristošesťdesiatich rokov, počas ktorých malo pohanské Rímske impérium vládnuť zvrchovane, v naplnení verša dvadsaťštyri z jedenástej kapitoly Daniela.

V dvadsiatom verši je vyznačená vláda Augusta Cézara a v tejto dejinnej etape sa narodil Ježiš. Potom je v dvadsiatom prvom a dvadsiatom druhom verši určená vláda bezbožného Tibéria Cézara, čím sa vyznačuje ukrižovanie Krista. V dvadsiatom treťom verši je označená zmluva, do ktorej vstúpili makabejskí Židia s pohanským Rímom, a tým sa tok dejín, ktorý sa začal v

jedenástom verši, zastavuje a historické rozprávanie sa vracia späť do obdobia rokov 161 pred Kr. až 158 pred Kr.

Dvadsiaty tretí verš predstavuje líniu Machabejcov, a hoci neposkytuje všetky podrobnosti ich prorockej línie, záznam dejín ich poskytuje. V roku 217 pred Kr. sa odohrala bitka pri Rafii a v jej dôsledku zanechal detský kráľ Egypt zraniteľný. Keď seleukovskí a grécki králi v roku 200 pred Kr. pripravovali plány, ako naložiť s detským kráľom, Rím vstúpil do dejín a stal sa obrancom egyptského detského kráľa. V tom istom roku sa odohrala bitka pri Paniu. Potom sa roku 167 pred Kr. začala partizánska vojna Machabejcov.

Makabejské povstanie sa začalo v Modeine v roku 167 pred Kr., a spočívalo v tom, že Makabejci nevystúpili len proti Seleukovskej ríši, ale zasiahli aj proti Židom, o ktorých rozhodli, že sú v spojení so Seleukovcami. Povstanie bolo nábožensky motivované a bolo vedené proti vnútornému i vonkajšiemu nepriateľovi. V roku 164 pred Kr. Makabejci znovu posvätili chrám a táto udalosť sa pripomína židovským sviatkom Chanuka. V tom roku zomrel neslávne známy Antiochos Epifanés. Potom v rokoch 161 pred Kr. až 158 pred Kr. bola uzavretá „zmluva“ z dvadsiateho tretieho verša s Rímom.

Jediná priama zmienka o Makabejcoch, ich vzbuře a ich spojení s Rímom sa nachádza vo verši dvadsaťtri, no dejiny dynastie, nazývanej hasmonejská dynastia, sa začali v Modeine roku 167 pred Kr. a pokračovali až do času kríža. Poslednými predstaviteľmi hasmonejskej dynastie boli farizeji z obdobia Krista. Preto tu existuje prorocká línia dejín odpadlíckeho judaizmu, predstavovaného Makabejcami, ktorá sa začala roku 167 pred Kr. pri vzbuře v Modeine a končí sa vo veršoch dvadsaťjeden a dvadsaťdva, keď bol Ježiš ukrižovaný.

Ich dejiny dosiahli zlomový bod v šestnástom verši, keď Rím po prvý raz prostredníctvom Pompeia dobyl Jeruzalem. Jeho hlavnou pohnútkou na privedenie skazy na Jeruzalem v tom čase bol spor medzi dvoma frakciami hasmonejskej dynastie. Od toho času (63 pred Kr.) bolo Judsko pod rímskou nadvládou. Hasmonejská dynastia Makabejcov sa prorocky začína pri bitke pri Modeine v roku 167 pred Kr., potom je v roku 63 pred Kr. podrobená Rímu. Krátko po začiatku tejto histórie Makabejci nadviazali a vstúpili do spojenectva s Rímom v rokoch 161 pred Kr. až 158 pred Kr. Boli podrobení Rímu od roku 63 pred Kr. až po kríž a konečné zničenie Jeruzalema v roku 70.

Prorocká línia Machabejcov je líniou odpadlíckeho judaizmu, a preto predobrazuje líniu odpadlíckeho protestantizmu. Od bitky pri Paniu až po nedeľný zákon vo verši šestnásť sa prorocké udalosti rokov 200 pred Kr., 167 pred Kr., 164 pred Kr. a zväzku z rokov 161 pred Kr. až 158 pred Kr. zopakujú v dejinách odpadlíckeho protestantizmu. Tieto orientačné body sa vyskytnú v dejinách ôsmeho prezidenta, ktorý je zo siedmich, ešte pred nedeľným zákonom. Rok 200 pred Kr. predstavuje vonkajšiu líniu republikánskeho rohu vo vzťahu k roku 167 pred Kr., ktorý predstavuje vnútornú líniu rohu odpadlíckeho protestantizmu.

Tieto medzníky sú v zásade skryté v historickej línii hasmonejskej dynastie, no napriek tomu tvoria súčasť skrytých dejín štyridsiateho verša Daniel 11. Je to línia, ktorá je súčasťou „tej časti Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni.“

Skutočnosť, že judaizmus slávi Chanuku na pamiatku povstania Makabejcov, nedefinuje Makabejcov ako spravodlivých. V dôsledku vzbury sa šekina nikdy nevrátila do chrámu, ktorý bol znovu postavený po sedemdesiatich rokoch zajatia. Posledné prorocké poslanstvo prišlo prostredníctvom Malachiáša približne dve storočia pred Makabejcami. Dejiny Makabejcov dosvedčujú, že dovolili, aby ich politickí vodcovia zároveň vykonávali aj úrad veľkňaza, čo bol práve ten hriech, o ktorý sa pokúsil egyptský Ptolemaios a o ktorý sa pokúsil aj kráľ Uziáš. Tradícia uvádza, že Boh zasiahol, aby Ptolemaiovi zabránil v tomto svätokrádežnom čine, a Božie slovo priamo uvádza, že Boh skutočne zasiahol, keď sa kráľ Uziáš pokúsil vykonávať dielo kňaza i kráľa. Konečným plodom ich dynastie boli farizeji. Niet dôvodu dospieť k záveru, že Makabejci boli symbolom spravodlivosti, napriek historickej úcte, ktorú k nim môžu prechovávať Židia moderného judaizmu.

Protestantská reformácia sa začala v Lutherových časoch a bola postupným vývojom. Nebola novou tradíciou, lebo Ježiš a Jeho učeníci boli protestantmi. Bola prebudením z temnoty dejín, v ktorých boli Luther a ostatní reformátori prebudení. Vyvrcholením tejto postupujúcej reformácie bolo milleritské hnutie. Boh nepotreboval iba prebudiť raných reformátorov k hriechom Babylonu, ale zamýšľal ich priviesť k plnému porozumeniu Jeho zákona a Jeho diela v nebeskej svätyni. Dňa 19. apríla 1844 protestanti odmietli pribúdajúce svetlo reformácie a stali sa odpadlým protestantizmom.

Verní mileriti teda boli „obdarení plášťom“ a nasmerovaní do Najsvätejšieho miesta, aby dokončili dielo a stali sa zrelými protestantskými kresťanmi. V roku 1863 tí, ktorí boli obdarení plášťom, pre neposlušnosť odložili plášť protestantizmu a prijali plášť Laodicey. V záverečnom období spečatovania sto štyridsiatich štyroch tisícov, ktoré sa začalo dvadsaťdva rokov po 11. septembri 2001, v roku 2023, Lev z kmeňa Júdovho odpečatuje pravdy, ktoré dopĺňajú skryté dejiny štyridsiateho verša jedenástej kapitoly Daniela, čo sú dejiny od rozpadu Sovietskeho zväzu v roku 1989 až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Týmto odpečatil dejiny odpadlíckeho judaizmu ako symbol odpadlíckeho protestantizmu.

Obe línie Božieho odpadlíckeho ľudu, či už tí doslovného Júdu alebo duchovného Júdu (obe slávne krajiny), sa končia dobytím Jeruzalema, prvá v roku 63 pred Kr., a druhá pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Obe línie predstavujú vojnu motivovanú mylnými náboženskými presvedčeniami. Obe línie predstavujú vojnu proti náboženským filozofiám Grécka a v oboch prípadoch sa odpadlíci napokon dostávajú do poddanstva Rímu. Stotožňujem tri boje štyridsiateho verša s rozpadom Sovietskeho zväzu v roku 1989, s vojnou na Ukrajine a s Paniom pri nedeľnom zákone s cieľom poukázať na rozdiel medzi týmito tromi bojmi a tromi svetovými vojnami.

„Božie slovo varovalo pred blížiacim sa nebezpečenstvom; ak sa na toto varovanie nebude dbať, protestantský svet spozná, aké sú skutočné zámery Ríma, až vtedy, keď už bude neskoro uniknúť osídlu. Ona potichu naberať moc. Jej učenia uplatňujú svoj vplyv v zákonodarných sieňach, v cirkvách i v srdciach ľudí. Buduje svoje vznešené a mohutné stavby, v ktorých skrytých útrobach sa budú opakovať jej niekdajšie prenasledovania. Tajne a nepozorovane posilňuje svoje sily, aby presadzovala vlastné ciele, keď príde čas zasadiť úder. Všetko, po

čom túži, je výhodné postavenie, a to sa jej už poskytuje. Čoskoro uvidíme a pocítíme, aký je zámer rímskeho prvku. Ktokoľvek uverí Božiemu slovu a bude ho poslúchať, tým na seba privedie potupu a prenasledovanie.“ The Great Controversy, 581.

Od desiateho verša, ktorý označuje rozpad Sovietskeho zväzu v roku 1989, až po bitku pri Panii v pätnástom verši, pápežstvo „posilňovalo svoje sily, aby presadzovalo svoje vlastné ciele, keď príde čas zasadiť úder“. Tieto verše označujú prorocké okolnosti, ktoré sú „osídлом“, pripraveným pápežstvom, z ktorého nebude možné „uniknúť“. V záverečnom stretnutí, predstavenom bitkou pri Panii, bude v Spojených štátoch vytvorený obraz šelmy. Vytvorenie tohto obrazu je poslednou skúškou pre Boží ľud posledných dní.

„Pán mi jasne ukázal, že obraz šelmy bude vytvorený predtým, ako sa uzavrie čas milosti; lebo má byť veľkou skúškou pre Boží ľud, ktorou bude rozhodnutý ich večný osud. ... V Zjavení 13 je táto téma jasne predstavená; [Zjavenie 13:11–17, citované].“

„Toto je skúška, ktorou musí prejsť Boží ľud predtým, než bude spečatený. Všetci, ktorí preukázali svoju vernosť Bohu zachovávaním Jeho zákona a odmietnutím prijať falošný sabat, sa zaradia pod zástavu Pána Boha Jehovu a prijmú pečať živého Boha. Tí, ktorí sa vzdajú pravdy nebeského pôvodu a prijmú nedeľný sabat, prijmú znamenie šelmy.“ Manuscript Releases, zväzok 15, 15.

Utváranie obrazu šelmy je znázornené obdobím, keď bola uzavretá liga Ríma. Protestantský roh Spojených štátov sa v roku 1844 stal dcérami Ríma a začiatok ich dejín sa opakuje na konci ich dejín, keď sa opäť rozhodnú napodobňovať svoju matku.

„Videla som, že šelma s dvoma rohmi mala dračie ústa a že jej moc bola v jej hlave a že výnos vyjde z jej úst. Potom som videla Matku neviestok; že matka nebola dcérami, ale bola od nich oddelená a odlišná. Mala svoj deň a ten pominul, a jej dcéry, protestantské sekty, prišli na scénu ako ďalšie a konali v tom istom duchu, akého bola matka, keď prenasledovala svätých. Videla som, že ako matka upadala v moci, dcéry rástli, a čoskoro budú vykonávať moc, ktorú kedysi vykonávala matka.“

„Videla som, že menovitá cirkev a menovití adventisti nás, podobne ako Judáš, zradia katolíkom, aby získali ich vplyv a postavili sa proti pravde. Svätí budú vtedy nenápadným ľudom, katolíkom málo známym; ale cirkvi a menovití adventisti, ktorí poznajú našu vieru a naše zvyky (lebo nás nenávideli pre sobotu, pretože ju nemohli vyvrátiť), zradia svätých a udajú ich katolíkom ako tých, ktorí nedbajú na ustanovenia ľudu; totiž že zachovávajú sobotu a nedbajú na nedeľu.“

„Potom katolíci vyzvú protestantov, aby pokračovali, a vydajú nariadenie, že všetci, ktorí nebudú svätiť prvý deň týždňa namiesto siedmeho dňa, budú usmrtení. A katolíci, ktorých počet je veľký, budú stáť pri protestantoch. Katolíci dajú svoju moc obrazu šelmy. A protestanti budú konať tak, ako pred nimi konala ich matka, aby zničila svätých. No skôr, než ich nariadenie prinesie alebo vydá ovocie, svätí budú vyslobodení Božím hlasom.“ Spalding a Magan, 1, 2.

V uvedenej pasáži sa nachádzajú dve skupiny „nominálnych“, čo znamená „iba podľa mena“, ktoré zrádzajú Božích verných katolíkom. Chápanie Ellen Whiteovej týkajúce sa nominálnych cirkví a nominálnych adventistov sa líši od toho, čo tieto skupiny v skutočnosti predstavujú v posledných dňoch, pretože podľa jej chápania by „nominálny adventista“ predstavoval kresťana, ktorý vyznáva vieru v Kristov návrat. No proroci hovoria viac pre posledné dni než pre dni, v ktorých žili, a „nominálny adventista“ v posledných dňoch predstavuje laodicejskú Cirkev adventistov siedmeho dňa a nominálne cirkvi sú potomkami tých, ktorí sa v roku 1844 stali dcérami Ríma.

Adventisti siedmeho dňa budú nenávidieť „neznámy ľud“, ktorý je Božími pravými zástupcami, lebo „nemôžu vyvrátiť pravdu o sobote“, ktorá predstavuje sobotu odpočinku krajiny. Cirkev adventistov siedmeho dňa vyznáva, že zachováva siedmy deň ako deň uctievania, ale v posledných dňoch sobotou, ktorú nemôžu vyvrátiť, je „sedem časov“ z Levitikus dvadsaťšesť, čo bola prvá základná pravda, ktorú zavrhl v roku 1863.

Úsek, ktorým sa teraz zaoberáme, označuje prorockú dynamiku spojenú s dejinami, ktoré sa začínajú čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom; avšak záverečné obdobie skúšky, ktoré nasleduje po nedeľnom zákone, sa najprv uskutoční v Spojených štátoch. Pri nedeľnom zákone Spojené štáty prinúti celý svet, aby vztýčil obraz šelmy, no skôr než toto dielo vykonajú, už budú mať v Spojených štátoch vztýčený obraz šelmy.

„Keď sa Amerika, krajina náboženskej slobody, zjednotí s pápežstvom v znásilňovaní svedomia a v nútení ľudí, aby vzdávali úctu falošnému sabatu, obyvatelia každej krajiny na celej zemeguli budú privedení k tomu, aby nasledovali jej príklad.“ Testimonies, zväzok 6, 18.

„Cudzie národy budú nasledovať príklad Spojených štátov. Hoci ona ide vpred, predsa tá istá kríza doľahne na náš ľud vo všetkých častiach sveta.“ Testimonies, zväzok 6, 395.

Veľká skúška pre Boží ľud nastáva pred nedeľným zákonom, lebo pri nedeľnom zákone sa pre adventistov siedmeho dňa uzatvára skúšobná doba. Táto skúška je znázornená ako vytvorenie obrazu šelmy a obraz šelmy je spojením cirkvi a štátu, pričom cirkev má v tomto vzťahu rozhodujúce postavenie. Tak ako sa protestanti v roku 1844 stali dcérou Ríma a dcéra je obrazom svojej matky, odpadlí protestanti vykonajú v posledných dňoch rovnobežné dielo, lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom.

Dejiny znázornené „zmluvou“ vo verši dvadsaťtri jedenástej kapitoly Daniela predstavovali vyznávajúci odpadlícky ľud slávnej krajiny, ktorý siahal po vytvorení zväzku s Rímom. Obdobie od roku 161 pred Kr. do roku 158 pred Kr. predstavuje formovanie obrazu šelmy, ktoré vrcholí pri nedeľnom zákone.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Čo je však ‚obraz šelmy‘? a ako má byť vytvorený? Obraz zhotovuje šelma s dvoma rohmi a je obrazom šelmy. Nazýva sa aj obrazom šelmy. Ak sa teda máme dozvedieť, aký je tento obraz a ako má byť vytvorený, musíme skúmať charakteristické znaky samej šelmy — pápežstva.“

„Keď sa raná cirkev skazila tým, že sa odchýlila od jednoduchosti evanjelia a prijala pohanské obrady a zvyky, stratila Ducha a moc Božiu; a aby ovládala svedomie ľudu, hľadala oporu u svetskej moci. Výsledkom bolo pápežstvo, cirkev, ktorá ovládala moc štátu a využívala ju na presadzovanie vlastných cieľov, zvlášť na trestanie ‚kacírstva‘. Aby Spojené štáty vytvorili obraz šelmy, náboženská moc musí natoľko ovládnuť občiansku vládu, že aj autorita štátu bude cirkvou použitá na dosiahnutie jej vlastných cieľov.“ Veľký spor vekov, 443.